

**ТЕОДОРА ТОДОРОВА, МАРТИН
ДАМЯНОВ
НЕЩОТО**

chitanka.info

— Спусни щорите! — казах.

Мракът проникна толкова дълбоко, колкото светлината никога не би могла. Нечувано дълбоко — под клепачите, ретината и мозъка... много, адски дълбоко.

— Уиски с лед!

Нямаше нужда да ставам. Чашата долетя при мен и се заби във влажната ми десница. Гарски кристал — много здрав и още по-скъп. Можех да го строша, исках да го направя, но гърлото ми заропта и аз се подчиних на жаждата.

Ти подчиняваш ли се на жаждата?

— Копеле си ти.

Аз бях копелето. Гаврътнах чашата и изгълтах съдържимото на един дъх. Не я счупих. Макар да исках. И да си прережа вените с парче от адски скъпия гарски кристал. Дори сега, в тази тъмница можех да различа златните нишки, които се виеха във вътрешността му — като японски рози под прозореца на нечия фермерска къща. Такъв си е — чудно хубав, примамлив, изнасилващ до изнемога човешката суета, а впоследствие и джоба. Как да го строша?

— Карай нататък! — внезапно извиках.

— Дефиницията е неясна, Дайрън.

— Самовгълбявам се. Опитвам да избегна трафика... от мисли.

— Искаш ли да се възползваш от психоаналитик? — добави меко приятелската програма. — Мога веднага да ти уредя час.

— Не! — почти изквичах. Има някои неща, които дори компютърна програма не трябва да знае. — Малко съм уморен. Това е всичко.

— Искаш ли лекарство, Дайрън? Срещу умората?

Мълчах. Гледах гарския кристал. Компютърът млъкна също — беше в изчакващ режим. Аз обаче не се поддадох на изкушението...

— Престани да се ровиш в мозъка ми Кей! — казах възможно най-меко, дори прекалено. Макар да не го исках, гласът ми прозвуча като този на прилежна колежанка в момент на незнание. — Пусни музика. Нещо... разпускащо.

От закритите колони зазвуча най-наркоманското изпълнение което бях чувал. Спрях го на третата минута, крайно отвратен.

— Нещо друго, Дайрън?- програмата се подвооми. — Мога да ти помогна.- каза просто за да спази протокола (алгоритъма).

Вече никой не може да ми помогне. Отдавна съм престанал да правя друго освен да си вредя. И не мога да спра да го върша. Вчера убих доктора — някъде след полунощ, малко след като той ми помогна да преодоля поредния пристъп и това ме довърши. Окончателно.

Взех решение — връщам се обратно.

Там, там където единствено сълзите и потта мокрят земята...

* * *

Малко преди полунощ — колкото уиски с лед, не повече.

— Ало? Дайрън ти ли си? Как я караш? *...в единайсет и пет. Сигурно си пиян, друже, залиташ по теракота в къщи и си се спънал случайно в телефона.*

— Не съм добре, Реймънд. Можеш ли да ме прегледаш?

— Разбира се Дайрън. *...за двеста долара.*

— Веднага идвам.

Затвори.

Звънецът заби след десет минути, тридесет и пет секунди — хиляди малки парчета стъкло в меката тъкан на мозъка ми. Сигурно трябва да се е разтекъл защото вече чувствах нищото в главата си. Дали пък този път не беше НЕЩОТО? Трябваше да му кажа да влиза направо. Влизай докторе... влизай! *Кучи сине, защо се забави???*

— Пусни доктор Уайс! — гласът ми кървеше. Усецах железният привкус между зъбите си и техните металокерамични събратя.

— Разбира се, Дайрън! — изщрака говорителя в стената.

Реймънд влетя през вратата и ме погна с въпросите си.

— Пак ли същото, Дайрън?

— Да. — казах. — И се усилива. Направи нещо за бога!

— Кога започна?

— Педи час, час и половина. — изстенах. — Този път ще полудея.

— Опиши ми го!

Бях окъпан в пот от неимоверно усилие. Ръцете ми трепереха.

— Сини триъгълници. Остри триъгълници... Много осстри... — глупост естествено, свършена простотия подправена с много болна фантазия, но опитайте се да измислите нещо с глава, подчинена на пиротехническото изкуство без съгласието на тялото.

Дневната потъна в тишина. Забързани мисли се блъскаха една в друга и наелектризираха въздуха:

*Не можеш ли да се забързаш, Реймънд? Съвсем мъничко, а?
Старая се колкото мога, кучи сине.*

*Нне си нна мойто място, да видиш какво е,
кккопеллеккопеллекко...*

Този път ще му взема триста. отново...

— Легни по корем! — развали магията Реймънд, а гласът му потъна като сребърна монета в джоба на уличен ваксаджия.

Докторът извади фиброиглата и я нагласи върху автоматичният дозатор. Намаза мястото с някакъв разтвор, от който почувствах как задникът ми се изправи и отлетя на някъде — може би най-хубавата част от манипулацията. Нагласи дозата. Изквичах като пребито животно, когато иглата ме прониза. Беше хубаво.

— Тупайа! Ай! Ай! — извиках аз и извърнах мислите си далеч от наранения ми задник. Един шеф на просперираща охранителна фирма може да си наложи да не мисли за някои неща. Но за други не може.

— Още веднъж, Реймънд...

— Мълчи. Трябва да си почиваш. — Реймънд се смръщи, което прибавено към малките му очилца правеше лицето му направо смешно. Знаех — беше видял холовизора. Трябваше да го изхвърля още отдавна — индуцираше налудните ми фантазии и изостряше агресията ми.

— Обичам шоуто на Долън. — опитах да се защитя.

— Тихо! Искам да се отпуснеш. Мисли за морето, обичаш водните ски, нали Дайрън?

Обичаш да гониш гаджетата по плажа, нали Дайрън?

*Обичаш да проливаш чужда кръв, нали Дайрън?
Да ти го начукам, Дайрън!*

И аз на тебе, Докторе!

— Ааааааа! — изкрещях, когато усетих как болката започна да разпъва слепоочията ми. — Уааауауаа! — разпяхах се като оперен певец преди премиера. — ЪЪЪЪЪЪЪ! Убббиввашш лли мме?

Реймънд ме погледна състрадателно. Копелето умееше да го прави, трябва да призная. Обърна се с гръб към мен и започна да ровичка нещо из чантата си.

— Скоро ще ти мине, Дайрън. Просто не мисли за нищо.

— Нне ммогга... болли! Оооо, ггоггоссподдииии... оооо, аааааа...

— Сега Дайрън, — каза доктора и улучи отново най-месестата част от тялото ми. — Нищо ти няма. Просто си уморен. Трябва да си почиваш повече.

Миг или два стоях като препариран, след това се размърдах. Мърдах като гол охлюв по склона — болката я нямаше вече. Беше изчезнала заедно с онази натрапчива мания, беше се изпарила като чаша спирт в ръката на алкохолик. Адиос Грацена! Сбогом Пехнея, аз дишам отново!

— Благодаря ти, Реймънд. — казах с пресипнало гърло, сили не ми бяха останали.

— Няма защо, Дайрън. Това ми е работата.

Разбира се, че това е проклетата ти работа, дръвнико. Опитай да ми кажеш нещо, което не знам!

— Щях да умра, ако не беше дошъл. Много съм ти задължен.

Дълбоки бръчки на признателност се изписаха върху лицето ми. Те обаче не направиха особено впечатление на Биг Док.

— Виж какво, Дайрън, има нещо за което трябва да поговорим. — каза Реймънд като театрален актьор в оставка.

Гледах го как се суети около медицинската си чанта, прибра остатъка от лекарствата, прибра и дозатора в специално направен за целта джоб, и загъна използваните капсули в предварително подготвена за целта, навлажнена салфетка. Отиде с бавни стъпки до кухнята и изхвърли непотребните неща в сметопровода. До ушите ми достигнаха звуците от мелачката и шума от отдалечаващата смет.

— Трябва да поговорим за влеченията ти, Дайрън. — извика докторът от съседното помещение.

— За моите влечения? Ах, — изпуснах гласът си в тиха въздишка, наподобяваща свирката на отдалечаващ се влак. За влеченията си знаех едно — така ме влечаха, че свят да ти се завие. — да. Поуличам се понякога, вярно е. Но ти каза, че няма страшно, нали Реймънд?

Мълчанието му ме полази като грозна гъсеница.

— Значи все пак има. — добавих тихо.

— Трябва да ти кажа нещо за влеченията и налудните идеи. — Реймънд потъна в креслото до мен, оставяйки само голямата си глава да стърчи отгоре, като някаква приказна тиква, само че много умна. — Но ти знаеш вече доста по този въпрос, нали Дайрън? Знаеш ли какво е налудна идея?

— Луди, откачени... Какво?

— Да, — каза замислено Реймънд. — това са идеи, които не могат да бъдат аргументирани с помощта на логиката. В момента изпитваш такива, нали Дайрън?

— Изпитвам — по челото ми се появиха нови капки пот. Започнах притеснено да чупя пръсти, адски глупава постъпка, но сякаш беше единствената разумна за момента. Бяха ме хванали на мястото на престъплението. — Изпитвам, докторе.

— Лекарството действа, Дайрън. Сега виденията ти ще изкристализират максимално ясно и аз искам да ми разкажеш всичко. Трябва да бъдеш искрен, това е неимоверно важно за избора на терапията. Разбираш ли?

— Разбирам. — отекна гласът в хангара на собственото ми подсъзнание. Прогледнах с очите на мъртвец и това, което видях никак не ми хареса. Побиха ме тръпки. — Извади ме отгук. Извади ме, Реймънд. Страх ме е... ИЗВАДИ МЕ! — крещях сякаш това бяха последните думи в устата ми.

— Какво виждаш Дайрън? Разкажи ми.

— Добре. — казах. — Само че това е грешка да знаеш. Голяма грешка. — И без да знам как, думите започнаха да се изстрелват от устата ми, сякаш бяха последното оръжие срещу страха ми. Бях забравил, че не можеш да победиш страха. С никакво оръжие.

Преди три години и седемнайсет галона уиски

Слънцето безмилостно гореше остатъците от този безмилостен свят и поне според мен не изпитваше никакви угризения за това. Вървахме в строй, носехме бластери и малко изследователска апаратура, без да броим медицинските принадлежности разбира се, защото имаше места, където дори медицински робот не може да проникне. Точно в такова едно местенце се канехме да проникнем сега — звездна рота 133 или иначе казано бойно-изследователски екип (БИЕ). Бяхме подготвени за такива неща.

— Алварес? — изграка командир на БИЕ-133, полковник Джедал.

— Да сър!

— Колко остава до местоназначението?

Алварес се поколеба за секунда, колкото да направи справка. Обикновено това не се налагаше — той самия беше ориентатор (нещо като компас, който може да ти пръсне главата, ако го изнервиш достатъчно).

— Километър и триста метра в посоката, която вървим сега. После има някакъв хълм, които можем да прекосим или заобиколим не съм много сигурен, изображението на местността беше размазано в тази му част. Източникът на сигнала се намира точно зад хълма.

— Чухте ли всички? — избоботи в шлема си командира. — Километър и триста, дяволи. Размърдайте си копитата, да ви вземат мътните. Който пръв се топне в казана печели пуйка.

Земна шега. Повечето от момчетата бяха отраснали в колониите, бяха яли от онези изкуствени храни от които ти позеленяват вътрешностите и изобщо си нямаха представа, че пуйката не е пътно-транспортно съоръжение. Просто се ухилиха и толкоз. Затегнаха редиците и ускориха ход. Добри момчета. Нищо, че повечето от тях нямаха и пукнат грош, не можеха да си платят сметката в кръчмата, камо ли да издържат семейство. И точно тук се намесваше армията.

Армията култивираше своите бойци от най-ранна възраст. Самото сърце на армията се състоеше от друга по-малка армия — от психолози. Те се грижеха за това, техните възпитаници да не се поколебаят при ваденето на оръжие, повече отколкото на сандвич с шунка например. Само че в армията нямаше шунка, но войниците не го знаеха, така че всичко беше наред. Войниците не знаеха и куп други неща — нямаше кой да им каже. Психолозите се грижеха и за това. На

практика нямаше измъкване от армията, освен по медицински показания или по особено високи заслуги. Или като мен...

Стигнахме хълмовете за 11 минути и двадесет секунди. Алварес изцъка с език. Беше попрекалил с изчисленията — хълмовете не можеха да се прекосят нито от подветрената, нито от която и да е друга страна. Бяха купчина навирени ..., които направо си просека да бъдат взривени.

— Колко време ще отнеме да ги заобиколим, Алварес? — застърга отново рендето. Гласът на Джедал беше груб и неравен, но никога нервен.

— Не е малко. Поне още толкова.

— Е, май нямаме друга работа за вършене господа. Радеф?

— Да сър!

— Свържи се с базата и докладвай за отклонението от курса.

Заобикалянето ни отне 13 минути и четиридесет и пет секунди. Отбелязах го в протокола. Между Маклийн и Гор възникна спречкване, разискващо предимствата на Ритианските проститутки пред Земянските и неочаквано завърши с обещание за специалната изненада на командира. Имаше ефект. Командира умееше да изненадва — беше му нещо като хоби.

— Тук е. — каза най-сетне Алварес.

— Разтоварете апаратурата! — изтрещя командира.

Огледахме мястото с пренебрежение и досада. Изгоряла трева, изсъхнали дървета и голи камъни. Вятърът още носеше миризмата на радиация -бяхме заляли повърхността на планетата с радиационни капсули и бяхме унищожили всичко живо в радиус от 300 километра. Дозирана радиация с моментален ефект — земно изобретение. После сканирахме повърхността за остатъчни сигнали — всяко живо същество излъчваше. Беше невъзможно да се извърши отдиференциране в нормални условия, но след една радиационна атака нещата се променяха коренно — колкото бе необходимо при конструирането на едно перфектно мъртвило. Ако въпреки всичко имаше сигнал, операцията се повтаряше отново — до изчезването му. Този процес изискваше време и когато всичко утихнеше, навличахме защитните костюми, и слизахме долу. Като сега.

Само, че не точно.

Този път, няколко дни след изчезването на сигнала, той се появи отново. Повторихме процедурата цели пет пъти — все същото. След първоначалната тишина винаги идваше някой, за да я наруши. Именно „идваше“, защото не можехме да си представим, че някой възкръсва просто така от нищото. Който или каквото да беше това, по-скоро би се изкърпало в казан с концентрирана сярна киселина отколкото да преживее радиационния апокалипсис. Или пък беше братовчед на птицата Феникс.

— Тук няма нищо. — обади се непредпазлив, все още несвикнал с военните несгоди глас.

— Така ли мислиш Дуейн? — каза командира с най-ехидната усмивка, която бях виждал. Той отдавна беше разбрал, че мисловната дейност създава ядове на някои хора и не хранеше излишни илюзии. — Сигналят, който засякохме означава съвсем друго — ЧЕ ТУК ИМА НЕЩО! И няма да си тръгнем преди да разберем какво е, ако ще да е заровено хиляда метра под земята. Ясно ли е?!

Сух вятър подгони няколко сухи листа и ги отвя надалече. Клоните на близкото дърво се клатеха като пожълтелите ръце на някое зомби и само ехото на командира в натежалите ни шлемофони говореше в полза на искрицата живот в тази забравена от бога земя. За миг ми се прииска да избягам с вятъра.

— Мисля, че няма да се наложи да копаем толкова надълбоко, командире. — каза Сиймор, бърникащ една от машинариите. И после добави с глас, който отекна в съзнанието ми като в изоставена гробница. — Господа, ние седим върху тунел. На не повече от... пет метра дълбочина.

Почувствах как сърцето ми спря, ушите ми се напрегнаха, а краката разклатиха. Не бях единствен — останалите също се оглеждаха като опитни мишки в псиокатично поле, изглеждаха като такива, но с една уговорка — ние не бяхме никакви опитни мишки. Това пък говореше в полза на истерията, направо си плачеше за нея, но ние не се поддавахме толкова лесно. Бяха нужни адски много литри пролята братска кръв по дрехите ни за да се уплашим.

И все пак животно, което остава живо след радиоактивна атака си е нещо от което си струва да се уплашиш. То е или адски голямо, или е нещо за което не сме смели и да мечтаем — нещо, което се храни

с радиация. Във втория случай не посмях да си мисля колко сме го нахранили.... НЕЩОТО...

* * *

С част от съзнанието ми, още оплетено в психолекарството на любимия медик го усетих как се движеше в стаята ми и как се опитваше да се докопа до Кей.

О, док, не се прави на отворен.

Машината може и да те изненада... много.

Движенията на медика бяха бавни и изучаващи. Така както се движи лекар, на когото плащаш 200 долара, за да се рови в мозъка ти.

Милят Реймънд, дали да не го изненадаме с малко радиация?! Или да пробваме дали може да поеме и той една хубава и голяма фиброигла в задните си части?!

— Док, не се опитвай да ми свиеш кристалните чаши.!

Гласът ми все едно, че идеше от междупланетно разстояние. Двестадоларовият лекар едва не подскочи.

— Дайрън!

— Аз!- Идеше ми да изкозирувам все едно съм пред полковник Джедал.

— Тъъ... Просто поглеждах наоколо, докато слушам историята ти. Хайде, кажи ми Дайрън какво беше то. Какво беше... Нещото...

— Нещото?!

— Стигна до момента, когато открихте тунела и сигналите на нещото, останало живо след радиацията и...

И „Нещото“ го кръсти Алварес. Дали уменията му на компас не се бяха размагнитизирали или нещо друго, но той първи го нарече така и започна да говори за него с малко страх и уважение.

Добре, че проклетите психоаналитици от армията не бяха там. Щяха да те научат те как да уважаващ противника си...

Стояхме над мястото, откъдето идваха сигналите и чакахме полковника да каже нещо. Скафандрите ни тежаха и почти всички се

потяхме като в руска баня (не, че някой от момчетата се досещаше какво е това).

— Копайте! — полковника не беше от многословните.

Не като доктор Реймънд...

Дайрън ти ли си говориш сам?!

За момент се гледахме и се чудехме на кого ли говори полковника. Рядко се случва, но понякога дори в механичните глави на войниците една тънка идея от рода на — „що ли не си го такова началството...“ си проправя път... но това е рядко, както вече подчертах. Така или иначе в оня момент, когато уредът за локализация пищеше настоятелно и обявяваше присъствието на НЕЩОТО, в главите ни премина оная толкова еретична мисъл да пратим по дяволите полковника или още по-просто — да го оставим сам да си копае тунела.

Ритианските проститутки са по-добри от Земянските...

Хей, док ти знаеш ли разликата между едната и другата категория?!

— Копайте!

Полковника май за първи път беше бесен. Маклиън и Гор хванаха „лопатите“ (пневматични устройства с миниакумолаторни батерии. Улесняваха работата или поне така твърдеше началството, докато не ги пробва...). Скафандрите им блестяха на следобедното слънце. Сиймор се беше вторачил в уреда и го гледаше, така както дете се звери на захарния си памук и се чуди как да си завърти главата, за да го ухапе по-добре.

Да забиваш „лопата“ в нещо, което радиацията бе превърнала от пръст в цимент не бе лека задача, та ако ще и това да ти е любимото занимание. А, то не беше. Сухи листа, носени от още по-сух вятър се развяваха в безумен танц. Хм, безумците бяхме май ние...

Стоях на страна и гледах двамата как се пънат и изхвърлят малки купчини пръст. Сиймор беше казал само пет метра дълбочина, но при настоящите обстоятелства щеше да бъде нужно поне четворно повече време, за да се достигне до тунела. И до НЕЩОТО.

Напрежението между нас с всеки изминал миг и с всяко едно забиване на „лопатите“ се сгъстяваше все повече, и ставаше толкова силно, че в един момент изпитах лудото желание да уринирам в противен случай рискувах да взривя пикочния си мехур...

И да си напълниш междупланетния гащеризон, Дайрън!

Значи все пак имаше нещо в нас над което армията още не бе установила контрол — движенията на телесните течности.

— Полковник!

Чувствах се като балерина. Не защото ми се танцуваше, а защото си стисках бедрата в комично ритмуване, за да не ги облея със съдържанието на мехура си.

— Дайрън! Какво по дяволите искаш?!

Е, поне можеше да се каже със сигурност, че денят не бе добър дори и за полковника.

— Разрешете да се отдалеча от групата!

Хей, Кей, колко ли беше голям мехурът ми?!

А ти имаш ли мехур, Кей?!

— Защо по дяволите искаш да се отдалечаваш?!

Полковника вече се набираше по спиралата на собствения си гняв и напрежение.

— Разрешете да се изпикая!

Знаех какво върша — молех за разрешение, да не се опикая. Дявол го взел...

Точно в този момент си спомних един стар начин на изразяване, в който се казваше, че някой те гледа така все едно, че забива гвоздеи в очите ти. Е, полковника правеше точно това и то с голямо умение, въпреки предпазното фибростъкло на скафандъра ми.

— Бягай, тъпанар! Ще поговорим по-късно. — и добави с безгрижния си фалцет — Рой, Бен помогнете на този пикльо да опъне шатрата.

„Шатра“ наричахме противорадиационния балон, използван за неща като тези, когато се налагаше сваляне на противорадиационния

костюм. Всеки един от нас имаше подобен в снаряжението си. Честно казано в оня момент толкова ми се пикаеше, че бих заголил задник и на тази безатмосферна планета, но естествено това си беше живо самоубийство. Да се оставиш да вършиш подобна дейност на планета, която преди това си натъпкал със радиация, така както нас ни тъпчеха със заповеди си беше...

*Поредната твоя лудост ли Дайрън?!
Млъкни, Док!*

И ти Кей!

Честно казано не хукнах, макар да ми се искаше да го направя. Рой и Бен ме последваха с разкривени от напушващия ги смях физиономии. Приятелчета.... Но и на тях някой слънчев ден щеше да им се припикае и може би тогава аз трябваше да им държа „Шатрата“. О, щяха да видят те...

Само на някакви си десет метра се виждаше връхът на малка дюна и се запътих натам. Както вече споменах...

Повтаряш се Дайрън... Нещо ти хлопа...

Млъквай, Реймънд ...това да пикаеш на място, където не знаеш какво има в атмосферата и колко бактерии и вируси само чакат да си подадеш и един квадратен сантиметър от кожата е кофти изпълнение, още повече, когато си поръсил всичко наоколо с радиация. Но още по-кофти е да опикаеш сам себе си, когато си оставил назад в миналото пелените и памперсите. Не беше толкова гадно заради топлата течност, която хуква по бедрата ти и ти пълни ботушите, а най-вече заради амонячните изпарения, които замъгляваха предпазното стъкло на скафандъра и те караха да се чувстваш така, все едно, че си се напушил с долнопробна марихуана (не, нямам нищо против Мери Джейни, даже обратно, тя бе моята най-добрата приятелка и аз с удоволствие бих станал родоначалникът на първото вселенско надпушване, само че стоката си е стока и аз не се церемоня за никакви скапани кинти, когато става въпрос за качество). Все пак... добре че измислиха Шатрата!

Вървах полека, притискан от високото ниво на гравитация и пиццаният уред на Сиймор, който следеше НЕЩОТО все едно, че отброяваше ритъма на стъпките ми.

Хей, Дайрън! Нещо като междугалактически метроном...

Добре че Рой и Бен, в настойчивостта и тежестта на техните космически ботуши нарушаваха дяволския ритъм, до известна степен...

Дотътрих се до високото на дюната и се спуснах надолу. Чувствах ударите на сърцето си право в пикочния си мехур. Това да пикаеш с цялото подобно междугалактическо снаряжение не беше лесна работа. Значи гащеризона си имаше едно нещо като хобот, в което си държиш „инструмента“. Този „хобот“ бе свързан с прекъсваща снадка за една подвижна капсула. Когато в подобни моменти те гепа желанието да изпразниш резервоара, просто се налагаше да наместиш малкото ти „аз“ в „хобота“ и да оставиш топлатата течност сама да изпълни капсулата (тя беше изключително мека и еластична — нещо като гумен балон), да пикаеш, докато ревнеш от кеф. После измъкваш капсулата и я изхвърляш в пространството. Време — недостатъчно да удостоиш с поглед хубавата Ритианска проститутка, но напълно достатъчно да обогатиш колекцията си от микроби (освен ако не използваш Шатрата) с дузина хиляди други и шепа радиация, за която радиолозите се бъхтят до гроб. После затваряш гащеризона и караш нататък. Резервна капсула нямаше.

— Тук — изкрещях, подвластен на желанието до степен на лудост.

Рой и Бен и техните ухилени физиономии ме последваха и заедно започнахме да разгъваме Шатрата. Не беше сложно, просто трябваша няколко чифта ръце, които да се преборят с негативното отношение на радиацията върху уголемяващият се балон. Когато нараснеше достатъчно, балонът сам си поемаше функциите на ветро- и гравита-укротител и ние нямахме нищо против.

Когато Шатрата нарасна достатъчно, аз се приближих до нея и протегнах ръце. Нежната тъкан обви китките ми и продължи операцията с останалата част от ръцете ми. Когато целият бях обвит от

материята (специална „жива“ тъкан, която Армията караше от Примакс), балонът се склучи около мен и аз прекрачих напред. „Влязох“ в малката кабина (на практика аз бях изолиран от нея с още един пласт от тъканта на балона), достатъчна да побере двама плюс медицински принадлежности в случай на инцидент и невъздържано вдишах от свежия ментов аромат. Материята на „Шатрата“ имаше изключителна способност за филтрация, която допълнително бе подобрена и съобразена за настоящите условия от още една „армия“ — генни инженери. Попих от блаженството.

Мама му стара и парадокс — си мислех, докато си напъхвах „аз“ — то в „хобота“ — летим от една планета до друга за някакви си земни седмици, а пикаем така, както са го правили неандерталците и това продължава да ни доставя същото удоволствие!

Притворих очи и оставих мехура си да се освободи от своя товар. Идеше ми да запея с пълно гърло — „Винчero“, така както през онази 2000-та година Лучано Павароти се напъваше в „Ла Скала“ на Милано...

О, Док знам го, защото ми го каза Кей...

Добър компютър и мнооого умен..

Ти знаеше ли го? Док?!

Крещяхме, аз и Павароти (и моят сладур), благовеех пред божията милост и човешката ми природа, не подозирах на кое небе съм, когато нещо силно ме раздрусало и наклони кабината на една страна. Тогава още не знаех, че „нещо“ означава именно НЕЩОТО и то изриваше огромни буци пръст наоколо в шеметния си танц, и в стремежа си да докаже на нас — земните, че АД съществува, и че неговото място е тук, на тази планета. Точно гледах как урината ми беше изпълнила половината от капсулата, когато се строполих, а кабината продължаваше да се накланя все по-силно. Уплашен прекъснах уринната струя и измъкнах капсулата от снадката. Оплетох се в собствените си ръце и представата си за пространство, не можех да си събера мислите, когато чух глухия удар на нещо тъпо в друго такова непосредствено до мен и настръхнах. Извърнах глава, колкото да се уверя в станалото и да търтя напред, където ме очакваше взводът ми.

Беше истина! Кошмар! Шатрата беше разкъсана — стоях като парализиран с капсулата в ръка и с разтворен като кутия от „СпейсДоналдс“ гащеризон. Бях пил от „коктейла“. Бях мъртъв — беше въпрос на време и на съчувствие. Само дето командира беше изтрил всички ненужни думи от речника си и една от тях за мое огромно съжаление бе думата „толерантност“. Саморъчно щеше да ми пръсне главата, като прогнила тиква. В неговите очи, тя беше точно такава.

Бях мъртъв. Без майтап!

Скъпи ми Дайрън! Май няма да пееш „Винчери“, ами ще се наложи да ти свирят „Траурния марш“!!!!

Затегнах предпазния вход на „хобота“ веднага, но в същото време усетих как ме лъхна в слабините горещия въздух и как полека съзнанието ми започна да отплува на някъде... Там, където си искаше то....

Когато се освестих слава богу трусят бе преминал. Изправих се как да е и се огледах напосоки — кошмарни планини от прясна пръст с полепнала по тях слуз и миризма на прокажено, която нахлуваше в ноздрите ми, въпреки цялата екипировка. Ако не беше шлемофонът бих се издрайфал на драго сърце, при положение, че цялото ми благоприличие молеше да го направя. Повървах нагоре по едната камара, разчиствах буците с ръце, когато се натъкнах на нещо. И сърцето ми спря.

Беше ботушът на Рой. С половината крак в него. Без майтап!...

О, Дайрън сега разбирам някои неща?!

Какво разбираш, док?!

— Как започнаха пристъпите ти? — внезапно долетя до мен гласът на Реймънд.

Ти ли си, друже? Наистина?

За момент отново се метнах с шеметна скорост през пространството и се оказах отново в дома си, а милия ми

двестадолоров лекар ме гледаше с обичайната си загриженост, равна на нула (дори май с отрицателен знак).

— Док?!

— Какво почувства, когато видя смъртта на приятелите си?

Не бяха приятели, док. Ти тия неща не ги разбираш...

Какво е приятелството, Кей?!

Твоята алгоритмична програма знае ли го?! А знае ли нещо и за смъртта?!

Точно тогава започна леко да ме избива на смях. Каква ли изненада го чакаше любимия Реймънд?! Просто смъртта понякога може да бъде и по-малкото зло.

Реймънд ме гледаше от дълбочината на онова голямо кресло, без нито една фибра да трепне върху лицето му, само премигваше от време на време, като че ли искаше да ми даде знак, че още е на линия. Мълчеше, но всъщност говореше „Давай, Дайрън! Върви напред! В пропастта, Дайрън. Чак долу, където те чака една палава блондинка. Скочи Дайрън! Аз ще те хвана...“

Знам, че нямах право, но го съжалих. Не знаеше с какво се захваща. Нито пък аз.

— Не се шашкай, док! Ти по-добре би трябвало да знаеш тези неща от мене, че в моменти на стрес ни избива да се смеем, но в крайна сметка ти подобни пациенти като мене си нямал, нали, док?!

О, милия ми Реймънд. Тези двеста долара ще ти избият на челото като...

Като голяма изненада...

Още не си докоснал дъното...

— Тогава смя ли се, Дайрън?! Когато видя онова, което е останало от Рой?!

— Не само тогава, док. А и по-късно, защото... ..Защото се оказа, че същия край е застигнал и другите от взвода, като междулунарна совалка, която те изстрелва за миг от единия край до другия... на живота ти, понякога...

Ботушът на Рой все още пушеше — вдигнах го на равнището на очите си и огледах безпристрастно раната. Нямаше следи от зъби — беше разложен от нещо дотолкова силно, че да стопи костта и да разкапе мускулите. Няколко сухожилия стърчаха около мястото, където допреди броени минути се намираше колянната става на Рой и танцуваха блус. Захвърлих остатъците от Рой и загребах отново пръстта, задрапах нагоре по хълма като едновременно с това се препъвах в по-големите буци и се задъхвах от умора и напрежение. Гадната къртица душеше следите ми и аз си помислих, че прави това само за да я заведе при останалите от взвода. Когато се изкачих горе разбрах, колко много греша и нямах никаква представа до колко напред в бъдещето биха могли да се разпрострат последствията от грешките ми. Оправдавах се само с мисълта, че до този момент се осланях единствено на инстинктите си — онези, които ми казваха „стреляй!“, когато нещо се движеше пред мен и „бягай!“, когато въпросното нещо беше зад мен. Нямах намерение да се отказвам от тях и занапред.

Търтих сякаш ме гонеха всички дяволи на ада и в момента нямаше сила, което да ме убеди, че не се намирах в центъра му. Пробягах покрай окървавена камара от пръст, в средата на която ме гледаше невиждащо едно човешко око, гротескно забодено върху половинчатата глава. Сбогом командир Джедал! Сбогувах се с краката на Алварес и с вътрешностите на Гор. Ръката на Маклийн все още стискаше пневматичната лопата, с която преди малко бе копал гроба си. Бачкането нямаше да остави Маклийн дори и в отвъдното, си мислех, докато притичвах на зиг-заг между камарите, защото ако се оставех и за миг на паниката щях да експлоадирам и да осера лунапарка с остатъка от вътрешностите си.

— Няма безплатен обяд, буболечко! — изкрещях. — Кучко!

Някъде сред вещите на Сиймор имаше експлозивни, достатъчни да изкопаят кратер с размерите на катедрала и бях на косъм от мисълта да ги открия и използвам.

— Без паника! — казах и изтрих самоубийствените мисли от главата си. — Трябва да бягам! — Все още имах шанс да стигна до совалката и да напусна преди да ме е докопало НЕЩОТО.

Тичах през целия път на връщане. Краката ми заслужаваха медал, знаех, а мозъка ми — една хубава промивка. Може и с ацетон, не възразявах, стига само да се отърва от спомените си.

Знаех, че няма да го направя — онези горе щяха да ме разпънат на кръст, да набучат жици в главата ми и да ме разнищят до последната ДНК молекула само и само да узнаят каквото им трябва.

Тогава ми хрумна нещо гениално — виждах совалката да се белее на малкото плато, което бяхме обгорили при кацането и мисълта за бягство се разпени в главата ми като топло шампанско. Нямах да се връщам на кораба, нямах да се срещна с онези тъпанари, за нищо на света! Дайрън Уайт се навоюва — совалката имаше възможност за хибернация и мислех да я използвам. За година или две щях да се добера до някоя от по-близките населени системи, а дотогава от сержант Уайт и БИЕ-133, нямах да е останал и помен. Можех да променя бъдещето си и НЕЩОТО щеше да ми помогне за това. Нали унищожаваше всичко? Защо да не унищожи и миналото ми?

Разтреперан от перспективите, които неочаквано се разкриха пред мен съвсем забравих, че НЕЩОТО все още беше в състояние да затрие и настоящето ми.

Усетих слаб трус. Пак и пак..., нямах грешка. Извърнах се, колкото да потвърдя зараждащия се в недрата на подсъзнанието ми кошмар и продължих напред. Дълбока диря ме следваше и смея да твърдя — с доста голям шанс за успех. Тогава краката ми направиха последната героична постъпка в живота ми, като заявиха желанието си да бъдат пенсионирани веднага щом ми спасят задника. Не им противоречих.

Търтих с всички сили напред, усещах пулса си като проста вибрация, а сърцето си — като проста дъскорезна машина, от най-простите. Дотогава и представа си няхах на какво е способен човек за задника си. Мисля, че последният го оцени.

— Хайде, милички — погледнах краката си — още петдесет метра. После ще ми трябва минутка да включа двигателите и да отлепя совалката. Апаратурата вътре беше проста, беше предназначена за бягство с всичките удобства и последствия от това. Идеалната машина! Само да се добера веднъж до нея.

Знаех че не мога да помириша нищо от това, което е навън, но за момент ми се стори, че се докоснах до миризмата на НЕЩОТО. Миришеше ми на кал и на кръв. Миришеше ми на разбити мечти. Какво се залъгвам, миришеше си на Смърт. Това можех да го подуша и през скафандъра. Разстоянието беше прекалено голямо, совалката

прекалено бавна, а НЕЩОТО прекалено бързо. Аз бях прекалено уплашен и направих първото за което ми дойде наум.

Изкрещях!

Излишно е да споменавам, че това не помогна. Извадих Оръжието си, милият бластер, който толкова пъти ми е спасявал задника и започнах да стрелям напосоки. Знаех, че момчетата от взвода също го бяха правили и това не им беше помогнало, но друго просто не ми оставаше. Метнах се като хала в совалката и затръшнах вратата след себе си. Въображението ми рисуваше диви картини, на които всеки един затворник би завидял — излитаща и помитаща всичко совалка, бял дим, пушек след който не остава нищо. Черта!

Включих двигателите докато гледах как вълната от пръст се накланяше към мен все повече и почти усещах пръските върху тялото си. Гледах светлинното табло и скалата на задвижване — първи двигател, втори двигател, генератор на статично поле, гравитационен ускорител, навигационна система... Господ да ми е на помощ — вълната ме връхлиташе. Беше само на десетина метра от мен, а се издигаше на повече от петнайсет. Усетих как първите парчета удариха корпуса на совалката и замлъкнах в религиозен транс — опитвах да се слея с всевишния и да го помоля за помощ. Устните ми зашаваха, а гърлото ми се стегна. От устата ми не излезе и звук, само малко пяна. Чаках повече от пет секунди, но не се случи нищо повече — погледнах навън и видях стената от пръст до левия борд, слузта, която капеше от нея, видях и собственото си отражение върху люка — размазано и разкривено от страх. Сълзите ми се бяха смесили със сополите и дружно се бяха размазали върху лицето ми. Очите ми бяха червени, косата ми — бяла. Изглеждах като принцът на Зелената Страна, който е срещнал принцът на Мрака в неравна битка. Бях съсипан.

— Хайде мила! — казах на совалката без никакъв живот в гласа ми. — Покажи на какво си способна.

„Как така ме беше оставило? НЕЩОТО?! Защо не ме нападна? Защо унищожи другите?“ — мислите ми се блъскаха в слепоочията, като морска вълна в празна черупка, но отговорът не идваше и не идваше. Беше нещо като повей на бриз — усещаш го върху лицето си, дочуваш как шуми в косите ти, как пее но не разбираш и капчица от онова, което казва. Чувстваш се като пълен глупак.

Тогава мозъкът ми се разтресе — сякаш някой заби свредел в главата ми и започна да натиска. Бавно, методично. Пронизваща болка, но освен нея имаше и друго — усещане за чуждо присъствие. Висша инстанция, която се беше намърдала в мозъка ми и му нареждаше какво да прави. Импулс след импулс, болка и още нещо, картини които започнаха да се разстилат пред погледа ми с всеки удар на сърцето и всяка капка изпомпана кръв. Видях как совалката се издига и в тази картина разпознах спомена си — някой препращаше собствените ми спомени. Но защо?

В този момент совалката се издигна, дюзите се отвориха и усетих слабия тласък — като нещо съвсем далечно и необикновено. Извърнах глава и погледнах надолу невярващо. Нямаше грешка — совалката излиташе.

Тогава разбрах!

Нито прекалено рано, нито прекалено късно. Точно в подходящия момент — на прага на физическото си бягство, когато всичко се решава с цената на един миг. Разбрах какво ще стане. Само миг след като отлетях на безопасно разстояние. Не, НЕЩОТО не искаше да ме убие (можеше да го направи много отдавна), защото искаше да ме предупреди. Но искаше да почувствам властта му и аз направих точно това. Тежестта направо ме смаза — никога досега не се бях докосвал до такава власт, дори и заповедите на полковник Джедал не бяха звучали толкова императивно, толкова брутално подчиняващи и изкривяващи волята. Аз нямах повече воля, бях се превърнал в кукла, мършава поставка, искрица, която моли да бъде угасена. Нищо повече.

Гледах надолу и нищо вече не можеше да ме стресне. Дори не трепнах, когато земята се разтвори и мократа кал се разхвърча на всички посоки, кратер, в който можеха да се поместят сто совалки като нашата. Бях на повече от петстотин метра височина и проследявах действията на НЕЩОТО с изучаващ поглед, то отдавна беше блокирало всичките ми чувства. Не можех да се възхитя на мощта му, не можех да го намразя, не можех дори да се уплаша. До такава степен бях празен.

Когато совалката се издигна на хиляда метра височина, НЕЩОТО се стрелна от дупката и почти достигна совалката. В момента под мен се простираше един малък град. Лъскава черна повърхност и дюзи от които се лееше слуз, приспособления, които

наподобяваха зъби се въртяха по някакъв хипнотичен за мен начин. То стоеше под мен сякаш разсъждаваше дали да не поправи грешката си като ме пусна на свобода и потрепваше — нещо, което на мен ми изглеждаше като начало на земетресение. Това беше НЕЩОТО, но за мен завинаги щеше да си остане Божеството, защото ми бе подарило живота, защото ме накара да осъзная куп неща и не на последно място, защото само с едно подухване изпрати совалката ми в орбита. Направи и още нещо преди да освободи съзнанието ми — изпрати послание, което трябваше да отнесе със себе си. Послание, което не предупреждаваше и не убеждаваше, то просто нареждаше:

НИКОГА ПОВЕЧЕ НЕ СТЬПВАЙТЕ ТУК!

Слабо премигване ме изведе от транса — Совалката очакваше да задам координатите на полета. Извиках холоизображение на звездна карта в обсега, в който се намирах и избрах една по-отдалечена система. Беше оцветена в жълто — следователно населена. После машинално се напъхах в хибернационната камера и заспах. Ако не възникнеха никакви непредвидени инциденти щях да се събудя след две години, когато совалката се приземеше. Нямах желание да мисля или сънувам, защото ако го направех, предчувствах, че щях да се самоубия.

Или да убия...или да ме убият...или...

Моята совалка се приземи и... и се намерих седнал в моят любим хол, а насреща ми доктор Реймън, потънал до уши в моето кожено кресло...

Колко мои неща имам, Кей и какво всъщност е мое?!...

— Дайрън, какво чувстваш сега, когато ми разказа всичко това? — доктора за двеста долара ме гледаше и дори не мигаше. А дали и дишаше?!

О, док чувствам нещо... нищо... НЕЩОТО...

— Болка и... яд, Реймънд... и нещо, което сякаш ще ме накара всеки миг да прекрача границата... да направя нещо, което... което ще ме отведе на друго място... в друго измерение...

— Какво искаш да направиш, Дайрън?!

Може би е по-добре да не знаеш, док... Нали помниш, че са го казали „Блажени са незнаещите...и низшите духом... и лудите“ и... и дори да не е точно така, док за твоето сегашно и ... и бъдещо положение и състояние е подходящо... много подходящо...

— Едно питие, Дайрън?!

О, милата алгоритмична Кей, как точно навреме се намесваш!!! Дали го чувстваш, това което ще стане... НЕЩОТО...

— Реймънд ще се възползваш ли от едно питие?!

— Мерси, Дайрън, но ще откажа. — отклони поканата Реймънд като добър методист, а после сякаш нарочно за да развали първоначалното впечатление се усмихна подобно на големия лош вълк.

— Сложи малко лед, Кей! — и почти веднага кристалната чаша се заби във влажната ми длан.

Отпих една голяма глътка, толкова голяма, че можех и да се удавя в нея. Усетих как алкохола се плъзна по гърлото ми и после като огромна дезинфекционна система започна да чисти и изхвърля от главата ми мисли, усещания, преживявания докато... докато не остана някакъв импулс — странен, грапав и... и болезнен... и остана и НЕЩОТО...

Усетих като в някой от номерата на стария Худини как тялото ми се разчленява и как ръцете ми... и главата ми започват да живеят свой собствен живот...

— Дайрън, разкажи ми за годините в армията!

Болка... Бягай, копеле, не спирай... Дисциплината е в основата на всяка една победа...Трябва да убиваш... да убиваш... кръвта е... синя като небето...

— Не беше зле, док... храна на аванта, редовен сън... .. Смит, който си взриви мозъка, защото психиатрите от армията казаха, че не бил годен... .. Били, който също сложи край на живота си, защото го беше толкова... толкова страх... .. аз, който... който исках да избягам... от себе си... от полковника... от радиацията... от НЕЩОТО... господи...

— А, някога било ли те е страх, Дайрън?!

Страхът като огромен лешояд, който забива грозния си клон в плътта ти... страхът да не бъдеш първия, който ще умре... или последния, за да видиш другите как умират... страхът да не би да има и нещо по-лошо от смъртта... от края, да си на края...

— Не, док, не ме е било страх... или поне, доколкото си спомням! — усещах как пулса ми започва да препуска като лудо стадо коне. Чувствах ударите на собственото си сърце в ушите ми... и в стомаха ми...

Накъде ме водиш, доктор Реймънд?!

Страхът... бягай, Дайрън... не го оставяй да те...проклетия лекар...

— Думата „смърт“ какви асоциации предизвиква в теб?! — гласът на милия двестадолоров лекар беше леко дрезгав.

Страхът... докторът е твоят страх... той те води към страха, Дайрън...не го оставяй...

Дали не бързаше да ме изклати, защото някъде го чакаше някой друг, който щеше да му плати още двеста долара, за да забие фиброиглата си отново и за да пита като стара винилова плоча — „ опиши ми...кажи ми...какво чувстваш и т.н.“, докато си гледаше добре изрязаните нокти и смяташе дали ще му стигнат парите, за да си вземе новия светломобил...

О, док ще... СМЪРТ...НЕЩОТО...

Землянските проститутки са по-добри...

Полковник, Дждедал, разрешете да се изпикая...

Алварес, нали бяха само пет метра дълбочина, говедо...до онова, което...

Боли ли те, Дайрън?! Хайде още една крачка до... до пропастта... давай, копеле... давай за двеста долара... на час...

Ботушът на Рой и... остатъка от бедро на Бен...

Шатрата... накланя се... нещо ме лъха в слабините... радиация...

Мила ми, Мери Джейн... дай ми още една целувка... хайде мила... хайде мила совалко... запали проклетите реактори... издигай се... бягай... действай... изпълнявай заповедта... няма страх, Дайрън... ти не чувстваш страх... чака те наказание... слабите умират... ти умираш, ако... не прекрочвай границата... никога... позор за военното ни общество... бягай, копеле... НЕЩОТО... ето го ... хваща ме... о, вече съм мъртъв... още не?! Още малко и... няма го бластера... докопва ме... имам си ръцете обаче... стискам го... НЕЩОТО ми крещи да не стъпвам никога повече там... още малко, мааалкоооо... давай мръснице... не се хили, док... не ме и бутай, защото ако достигна до дъното... ще достигна до себе си... и до тебе, проклетнико... о, старата фиброигла... голият ми задник... стискай, Дайрън, стискай... не оставяй НЕЩОТО... ДОКТОРА да те докопа... убий го... убих го...

— Каква музика искаш, Дайрън?!

— Кей, какво правиш... къде си?! Какво е това лепкавото по ръцете ми?! Кой не спира да се смее...

Смеех се аз. В същност смееше се другото ми аз. Лепкавото по ръцете ми беше слюнката на доктор Реймънд... и между двете ми шепи ме гледаше посинялото му лице, с още широко отворени очи...

Какви асоциации предизвиква в тебе думата „смърт“, Дайрън?!

О, не! Док, не е трябвало да ме питаш... и не е трябвало да ме буташ по склона на пропастта.

Отскочих крачка назад и тялото на мъртвия лекар се люшна комично в страни към удобната облегалка на креслото ми. Стаята се завъртя по сребрилата спирала на съзнанието ми. От вградените в стената говорители изригваше лудата музика на Кей... и моят смях... или беше смяхът на Реймънд, които се катереше по стените...

Усетих по бедрата ми как нещо топло се стича...

Опика междугалактическия си гащеризон, Дайрън... ха-ха-ха... пикльо, пикльо... Разрешете, полковник да се опикая...

Вкопчих се в още полупълната ми чаша с уиски и с треперещи ръце се опитах да уцеля устата си... Под креслото ми и под мъртвия доктор извираше нещо...

Към пропастта ти щом вървиш ще стигнеш до началото на... на края...

Смъртта е грозна... и прекрасна...

Вечност... миг...

Лети към НЕЩОТО... към ада... и към рая...

Усетих как кристалната чаша се пръсна на хиляди парчета, които като малки звезди се замятаха пред очите ми... и ме достигнаха...

* * *

Изхвърлих трупа на Реймънд в машината за отпадъци, предварително го нарязвах на малки парчета — по кило и половина всяко и ги полях с разтвор за почистване на теракот „Хелитекс“, след което зачаках. Петдесет и пет парчета, без излишни мазнини, явно Реймънд избиваше напрежението със спорт. Лежах в креслото — онова, в което бе лежал той и си мислех за полезността на снощната терапия. Бяха минали дванадесет часа от нейното злополучно приключване и слънцето отвън бе започнало да напича — хелиопротекторните стъкла на прозорците ми се затъмниха, а климатикът вече произвеждаше повече хлад.

— Уиски с лед!

Нямаше нужда да ставам. Чашата долетя при мен и се заби във влажната ми десница... Отпих. Как щях да я карам нататък? Нямах ни най — малка представа. Ченгетата щяха да надушат работата съвсем скоро и да дофтасат като личинки на полско угощение. Трябваше да се махам. Колкото по-скоро по-добре. Но къде?

Чак сега осъзнах, че се бях превърнал в убиец. Задълженията ми към армията включваха свършена интеграция към екипа и безпрекословно подчинение. Елиминирахме врагът, защото това беше работата ни. Да убиеш невинен, не бе никак приятно. Явно терапията на Реймънд все пак е свършила работа, разбрах, че да я карам повече така не можех. Реших да се върна. Там.

— Кей, набери номера на Космик Лайнс и ми наеми трансгалактически лайнер. По възможност двуместен.

— Разбира се, Дайрън.

След броени часове, излегнат удобно в пилотската кабина пътувах към Нещото. Чувствах, че нашият разговор все още не беше приключил, имахме да си кажем още нещо. Наливах се с уиски и се наслаждавах на мига. След няколко седмици сигурно щях да бъда мъртъв и разсъждавах върху сентенцията „трябва ли да ми пука от това“? Не мисля господин Рийпър.

Заспах, прегърнал бутилката Джак Даниелс и засънувах Сините поляни на Една. Това бе най-спокойната нощ в живота ми.

— Моля, въведете координати за приземяване! Пътуването приключи успешно, намираме се в орбита над планетата LX 144, третата от система HLK 17, в галактика Хиорукс. Климатичната обстановка...

— Моля? — прозинах се с блажено изражение на лицето. Корабният компютър изреждаше данните от повърхността, а аз изпитвах неопишуема радост от факта, че можех да пратя цялата тази информация по дяволите — за пръв път откакто постъпих в армията не се налагаше да слушам. — Откачено копеле. — рекох, забавлявайки се от цяло сърце. — Спускай се по координати...

Дадох му ги и се зазяпах през илюминатора. Повърхността на планетата беше скучна — жълтокафеникава, набивайки в ума ми представата за безутешна мъка и студена безжизненост. Какво ли можех да открия тук? Бездействието изпълваше мозъка ми с куп щуротии, а спускането се оказа доста по-бавно отколкото предполагах. Дали Нещото ме чакаше? Какво ли посрещане щеше да ми приготви? Кротувах и си повтарях, нещо, което бях научил далеч преди да постъпя в армията, а в последствие оцених много високо: „Безплатни обеда, няма!“

Приземихме се сред облаци от прах. Навлякох костюма, който си бях приготвил още от къщи и се изсипах наред обгорената поляна. Вятърът отново ми шепнеше нещо за живота и смъртта, но нямах време да го слушам. Трябваше да открия Нещото. И да му кажа...

Вървах по пътя, по онзи начертан с кръв маршрут по който търчах тогава, когато Нещото си пробиваше път след мен. Даже се затичах — първо съвсем леко, после ускорих, изпълних се с ентузиазъм.

— Къде си буболечко? Кучко!?

Ето го сухото дърво, дето приличаше на бабата на Джими Гелъп от гетото. Ето я скалата. Трябваше да я взривим, мамка и мръсна! Заобиколих я и изприпках на поляната като пале пред майка си. Заредих бластера, просто за всеки случай, почувствах как кръвта кипна в жилите ми. Отново бях жив, готов за бой? Къде си? Войникът е за това — да се бие. Сякаш тепърва осъзнах простата истина, ето какво съм търсил през цялото време досега, към какво съм се стремял. Аз съм войник, ни по-малко ни повече и имам нужда да умра... в бой. Къде си?

Вървах през поляната, потънал в спомени. Тук Маклиън и Гор копаеха, ето я лопатата, виждаше се само дръжката покрита със засъхнала пръст. Нищо от това, което представляваха другарите ми не беше останало — проклета планета! Къде си буболечко?! Защо те няма!?! Ето ги джунджуриите на Сиймор, останали безчувствени след неговата смърт. Изкачих се по повърхността на малкото възвишение и огледах всичко отгоре.

Намирах се в периферията на огромен кратер! Да ме вземат мътните, какво правех тук? Навсякъде по земята пред мен бяха разпилени черните люспи на нещо ГОЛЯМО. Какво става тук? Мамка му, какво става НАИСТИНА?! Питях се, а отговорът все ми се изплъзваше като правият път изпод краката на алкохолик. Спомените ме връхлетяха. Дойдоха през парадният вход на съзнанието ми — като гвардейската рота маршируваща пред президентството и започнаха да се настаняват на отредените им места.

О, да — ето го първият, малко страшничък, когато Сиймор обяви приближаването на буболечката. Бяха минали часове от ходенето ми по малка нужда и Шатрата... Не се беше скъсала, макар да ми се искаше силно. Аз просто прехвърлих вината си върху една природна стихия, надявайки са на опрощение за нещо ужасно, което извърших. Буболечката беше огромна, това се усещаше и с прости сетива. Маклиън и Гор захвърлиха лопатите и се уловиха за бластерите. Джедал нареди да се наредим в кръг, изнесохме се по фланговете, заредихме всичко, с което можеше да се стреля, приготвихме гранатите. Джедал насипа сума ти експлозив в дупката, която изкопаха Маклиън и Гор, радиоуправляем експлозив с огромна мощ. Управлението повери на МЕН.

Втори спомен, притеснителен; земята започва да се тресе, пръстта извира като от кладенец, лее се слуз и Джедал нарежда да стреляме. Започва се пукотевицата, бластерите сноват в мократа пръст, вдига се голяма пушилка, по лицето на Алварес се лее безплатна пот, *за всички, които желаят има и допълнително...*

Трети спомен — буболечката се надига, виждаме пипалата на повърхността, някои се приближават и хвърлят гранатите си. Дейвидсън се приближи прекалено близо — грешка. Буболечката замахва с едно от пипалата си и Дейвидсън пада счупен на две, а парчетата му цвърчат покрити с отровната слуз. Но той не умира, крещи. „Престани Дейвидсън!“, крещи Джедал и го застрелва. Никой не отстъпва позициите си.

Четвърти спомен: Джедал крещи да отстъпваме, буболечката се оказва огромна, не можем да я убием. Голяма е колкото небостъргач, остава една възможност — радиуправляем взрив.

Пети спомен: буболечката се показва на повърхността — огромното ѝ тяло блести на слънцето като добре полиран ковчег, тя не била огромна, тя просто не може да бъде обхваната с поглед, лее слуз и смърт. Взводът се оказва разцепен на две, пътят на втората група е отрязан.

Шести спомен: Джедал нарежда да хвърлим всички гранати, аз чувствам мокротата в костюма си, Шатрата вече е само блед спомен, влагата се разлива по коленете ми. Краката ми вече не се подчиняват и тръгват да бягат. Джедал крещи да се връщам, но вече е прекалено късно аз съм се отдалечил прекалено много — паниката е единственото, което нарежда на мускулите ми какво да правят. Чувам пращане в шлемофона си, някой крещи нещо, май думата беше „Горя!“, пукот, Джедал го застрелва. Започва паническо бягство, чувам разпокъсани викове, вече съм прекалено далече.

Седми спомен: нахлувам в совалката и с ужас установявам, че буболечката е по петите ми, запалвам двигателите. Не, това не било буболечката... Джедал крещи, че ако излетя ще ме убие. Крещи нещо за ада, но аз вече съм набрал височина. Последното, което чух преди взрива май беше „Майчице!“.

Осми спомен (последен): натискам червеното копче и всичко под мен потъва в огън, аз също. Бордовият компютър приема последните ми инструкции: отдалечена система, оцветена в жълто — следователно

населена. После машинално се напъхвам в хибернационната камера и ... Нататък е ясно. Няма никакво Нещо. Не, има, крещи съвестта ми за последен път, облечена в образа на доктор Реймънд. Нещото бях аз.

Седнах върху земята и заплаках. Знаех, какво бях извършил, исках да се самоубия и щях да го направя, ако не чувствах че съм недостоеен и за най-скапания бластер на вселената. Аз бях извършил нечувано престъпление — бях затрил взвода си. Трябваше да умра бавно и мъчително, това заслужавах.

Не бях достоен за никоя позната смърт. Не бях!

Потънал в сълзи чаках мъката да ме довърши. Надявах се да се да умра от собствените си терзания и не обърнах внимание на лекият трус, който изникна под тялото ми. Бях прекалено покрусен и установих, че не съм сам чак когато буболечката се показва на повърхността, а пипалата с диаметър колкото уличен стълб започнаха да се развяват на десетина метра от мен.

— ТИ УБИ МАЙКА МИ!

— Какво?

— ТИ СИ ОТ ОНЕЗИ, КОИТО УБИХА МАЙКА МИ!

— Да, — казах разплакан. — Убих своите. Заслужавам да умра.

— ДА, ТИ ЩЕ УМРЕШ!

— По-най мъчителен начин.

— **НЯМАШ НИ НАЙ-МАЛКА ПРЕДСТАВА, КОЛКО МЪЧИТЕЛЕН.**

— Не ме интересува. Давай да приключваме с това.

— **ДОБРЕ!**

От тогава минаха поне седмица или две, не знам. Сега лежа тук, тъмнината ме обвива от всички страни и болката е единственото нещо което изпитвам. Единственият ми враг и приятел. Когато не е толкова изгаряща започвам да се питам дали наистина имаше разговор помежду ни? Буболечката ме изсмука и погълна като най-обикновен обяд. Започна да излива отгоре ми някаква гадост, която смъкна кожата ми, но не беше достатъчно силна да разложи мускулите и костите ми. Опитвам се да опипам очите си, не знам дали вече съм сляп, вероятно е така, не съм много силен в биологията. Не чувам нищо, дори ударите на сърцето си, по трептенето под пръстите си обаче усещам, че бие, значи още съм жив. Опасявам се само от едно нещо — не съм гладен,

нито пък жаден. Май освен тая гадост, буболечката изсипва отгоре ми и някакъв хранителен разтвор.

Господ да ми е на помощ. Не няма. Сега разбрах — намирам се в ада.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.